

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka pro dny koronavirové pandemie

Buďme nablízku nemocným a rodinám trpícím koronavirovou pandemií a modleme se za pastýře, kteří za této krize mají provázet Boží lid

Nejčastěji dnes slyšíme slovo „zakazuje se“ a „opatření“. Jak napsali naši biskupové, důvody pro drastické příkazy pod sankcí vysokých trestů – jsou-li podpořeny odbornými stanovisky – jsou rozumné, je třeba respektovat. Důvodem není jen to, že se můžeme vystavit trestnému stíhání. Nejde jen o to, uchovat klidný postoj a nepropadnout panice. Vliv sdělovacích prostředků, ve kterých chybí povzbuzení a dobré příklady, nelze však podceňovat. Dokonce není ve hře jen ochrana před nemocí. **Procházíme těžkou zkouškou, kdy křesťan je veden k rozlišování mezi (někdy sobeckým) dobrem pro sebe a obecným dobrem a solidaritou.** Dnes se učíme ptát: co je naším společným prospěchem, jaký smysl mají pravidla, instituce a orgány moci, v neposlední řadě jak politický řád ve státě chrání slabé a chudé. „Obecné dobro v sobě totiž zahrnuje souhrn všech podmínek sociálního života, jejichž prostřednictvím jednotlivci, rodiny a společenské skupiny mohou plněji a lépe dosáhnout svého vlastního zdokonalení.“ (GS 74) Rozum potřebuje víru, aby překonal své hranice dané prostou skutečností: lidské poznání není nikdy dovršené. Papež František upozorňuje na důležitou roli pastýřů: „Drastická opatření nejsou vždy dobrá – modleme se proto, aby Duch Svátý dal pastýřům schopnost pastoračního rozlišování, aby hledali takové postupy, jimiž by neopustili svatý Boží lid. Kéž Boží lid vnímá, že ho doprovázejí pastýři a útěcha Božího slova, svátostí a modlitby.“ Potřebujeme pastorační horlivost, která dobře rozlišuje a nabízí nestandartní příležitosti. Boží lid potřebuje slyšet od svých pastýřů pravé slovo. Nemůžeme opustit především ty, kteří jsou v karanténě. Neprožívají snad hrůzné chvíli proto, že se na ně společnost dívá jako na malomocné? Nejsou zcela na okraji? Nejsou předmětem těžkých obvinění? Lékaři, zdravotní sestry potřebují pomoc více než ostatní – především, mají-li děti. Stojí v první linii a nesou nezměrnou psychickou a fyzickou zátěž. Ze všeho nejvíce potřebujeme slyšet Slovo, **abychom se připravili na slavení Velikonoc!** Procházíme jinou postní dobu, než jsme si plánovali. Její podoba je nám vnucena, zůstává v nás svoboda, jak se k ní postavíme. **Roste důležitost rozhodnutí jednotlivých pastýřů**, jak – při zachování daných pravidel *nouzového stavu* – hlásat evangelium a udělovat svátosti v situacích osobní, kolektivní, sociální, politické a ekonomické nestability. **Víme, že se „prakticky ruší veřejné bohoslužby“.** **Otevírá se pole také bohoslužeb soukromých.** V životě křesťana se přece nejedná výlučně o veřejné zdraví. Skutky lásky umývají Kristovy nohy dnes podobně jako v Betánii – v domě Šimona Malomocného. Umývání nohou je spjato se zaslíbením, které objevujeme. Můžeme říci o naší církvi to, co o ženě z Betánie? **„Všude na celém světě, kde bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co udělala.“** (Mt 26,13)